

Nr 47

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 2 § 17:o) lagen den 26 maj 1909 (nr 38 s. 3) om Kungl. Maj:ts regeringsrätt.

Genom en den 5 maj 1961 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 165, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

Lag

angående ändrad lydelse av 2 § 17:o) lagen den 26 maj 1909 (nr 38 s. 3) om Kungl. Maj:ts regeringsrätt

Härigenom förordnas, att 2 § 17:o) lagen den 26 maj 1909 om Kungl. Maj:ts regeringsrätt¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

17:o) mål om kyrkotukt, — — — utöva detsamma;

mål om sjömansnämnds beslut angående påmönstringsförbud eller varning;

mål om behörighet — — — veterinärstyrelsens inseende;

mål om specialistbehörighet för läkare;

mål om bötesansvar; — — — i brottmål;

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1961.

1. Förordningen den 14 april 1961 om registrering och mönstring av sjömän (mönstringsförordningen) träder i kraft den 1 juli 1961.

Enligt 28 § i sagda förordning må för sjöman utfärdas påmönstringsförbud, om sjömannen på grund av grov misskötsamhet under anställning ombord å fartyg finnes olämplig att utöva sjömansyrket. Påmönstringsförbud meddelas för viss tid, högst sex år, eller, om särskilda omständighe-

¹ Senaste lydelse av 2 § 17:o), se SFS 1960:219.

ter därtill föranleder, tills vidare. Pålönstringsförbud må även, där det är påkallat, meddelas i avbidan på slutligt beslut i saken. Sådant interimistiskt beslut gäller under högst två månader från beslutets dag. Pålönstringsförbud skall upphävas så snart skälig anledning därtill förekommer. Har sjöman visat grov misskötsamhet under anställning ombord å fartyg utan att han på grund av vad som förekommit kan anses olämplig att utöva sjömansyrket, må han tilldelas varning. Fråga om pålönstringsförbud för eller varning av sjöman, som är inskriven vid sjömanshus, må enligt 29 § prövas och avgöras av en särskild nämnd, sjömansnämnd, i det sjömanshusdistrikt, där sjömannen är inskriven. Beträffande annan sjöman prövas och avgöres sådan fråga av sjömansnämnden i det sjömanshusdistrikt, där han senast varit inskriven, eller, om han icke varit inskriven, av sjömansnämnden i Stockholms sjömanshusdistrikt. Nämnden bör jämlikt 30 § ej meddela pålönstringsförbud eller meddela varning, med mindre sjömannen haft tillfälle att yttra sig i saken. Önskar sjömannen bliva personligen hörd inför sjömansnämnden, bör tillfälle därtill beredas honom. Sjömansnämnd utses av sjöfartsstyrelsen för ett eller för flera sjömanshusdistrikt gemensamt, i enlighet med bestämmelser som återfinns i 33 §.

Sjömansnämnds beslut om pålönstringsförbud eller varning överklagas till sjöfartsstyrelsen. Mot styrelsens beslut föres talan hos Kungl. Maj:t. I propositionen till 1960 års riksdag (nr 124), varigenom förslag till den nya lönstringsförordningen underställdes riksdagen för yttrande, förutsattes att mål om besvär över sjöfartsstyrelsens beslut i dessa frågor borde upptagas av regeringsrätten.

Med hänvisning till berörda förhållanden har *föredragande departementschefen, statsrådet Kling*, vid lagrådsremissen förordat sådan jämkning av regeringsrättslagen att i 2 § 17:o införes mål om sjömansnämnds beslut angående pålönstringsförbud eller varning.

2. Enligt 10 § lagen den 30 juni 1960 (nr 408) om behörighet att utöva läkaryrket, vilken lag trätt i kraft den 1 januari 1961, må läkare, som icke äger särskild skicklighet och erfarenhet inom viss gren av läkarvetenskapen, ej för allmänheten tillkännagiva att han är specialist inom den grenen av läkarvetenskapen eller eljest äger särskild kunnighet däri. Villkoren för rätt att tillkännagiva specialitet fastställes enligt samma paragraf av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av medicinalstyrelsen.

I kungörelse den 25 november 1960 (nr 653) med tillämpningsföreskrifter till förenämnda lag har Kungl. Maj:t stadgat att läkare ej må för allmänheten tillkännagiva att han är specialist eller eljest äger särskild kunnighet inom viss gren av läkarvetenskapen, med mindre medicinalstyrelsen meddelat honom bevis om specialistkompetens, varjämte Kungl. Maj:t fastställt vilken utbildning som fordras för specialistkompetens inom de olika specialiteterna.

Vid lagrådsremissen har *departementschefen* bl. a. anfört:

»Enligt 2 § 17:o regeringsrättslagen hör mål om behörighet att utöva yrke eller verksamhet, som står under medicinalstyrelsens inseende, under rege-

ringsrättens prövning. Mål om tillstånd att för allmänheten tillkännagiva specialitet i utövning av läkaryrket, vilken utövning står under medicinalstyrelsens inseende, synes likaledes böra höra till regeringsrättens upptagande och avgörande. Behörigheten för läkare att annonsera sig som specialist torde nämligen närmast kunna betraktas som en påbyggnad på behörigheten att utöva läkaryrket. Detta har kommit till klart uttryck i kungörelsen genom en regel att bevis om specialistkompetens endast må meddelas den som innehar legitimation såsom läkare. Sambandet mellan läkarbehörighet och specialistbehörighet synes böra leda till att en föreskrift om att mål om specialistbehörighet för läkare hör under regeringsrättens prövning införes i 2 § 17:o) regeringsrättslagen.»

Lagrådet har lämnat förevarande förslag utan erinran.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får alltså hemställa,
att förevarande proposition, nr 165, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 24 maj 1961

På första lagutskottets vägnar:

INGRID GÄRDE WIDEMAR

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Per Olofsson, Nyström, Alexanderson, Erik Svedberg, Svanström, Arvidson och Hilding;

från andra kammaren: fru Gärde Widemar, herr Landgren, fru Johansson, fru Boman, herrar Svensson i Vä, Ekström i Björkvik, Gustafsson i Borås och Jacobsson i Sala.